

Arviointineuvosto ja kituliaan nousukauden talouspolitiikka

Heikki Pursiainen

Talouspolitiikan arviointineuvoston (2017) raportti on monella tavalla hieno julkaisu. Raportilla neuvosto toivottavasti lunastaa paikkansa suomalaisessa talouspolitiikan kentässä ja osoittaa, että sen perustaminen oli aidosti hyödyllinen poliittinen innovaatio. Alun perin pidin neuvoston tuomaa lisäarvoa aavistuksen epäselvänä. Valtiollahan on jo varsin kelvollinen taloudellinen tutkimuslaitos VATT, jonka tehtäviin politiikka-arviointi kuuluu.

Neuvoston riippumaton asema ja korkea profiili tekevät sen raporteista kuitenkin yleisön ja median silmissä mahdollisesti tutkimuslaitosten yksittäisiä tutkimuksia kiinnostavampia. Hallituksen on myös pakko ottaa julkisesti kantaa työryhmän suosituksiin. Tässä piilee neuvoston mahdollisuus parantaa talouspoliittisen keskustelun varsin alhaista tasoa Suomessa.

Edellytyksenä kuitenkin on, että neuvoston raportit saavat riittävästi julkista huomiota. Nykyinen raportti on erittäin korkeatasoinen, mutta ainakin toistaiseksi keskustelu siitä on ollut aika vaisua ja suppeaa.

1. Onko raportti liian kookas?

Ensimmäinen asia, joka raportissa kiinnittää huomiota on sen valtava koko. Varsinaisen monisatasivuisen raportin lisäksi neuvosto julkaisi samalla seitsemän taustaselvitystä. Taustaselvitykset ovat kauttaaltaan korkeatasoisia ja useat niistä itsenäisesti mielenkiintoisia.

Taustapaperit sisältävät suuren määrän selaista tietoa, joka on tutkijayhteisössä varsin laajasti tunnettua, mutta suomalaisessa keskustelussa tunteamatonta.

Olisikin tärkeää saada taustapapereissa oleva informaatio yleiseen tietoisuuteen. Tuomalla asiat julkisuuteen neuvosto tekisi merkittävän palveluksen yhteiskunnalle. Yksi huomattava este laajemmalle julkisuudelle on se, että neuvoston raportti ja taustaselvitykset ilmestyvät vain englanniksi.

Valinta on ymmärrettävä. Neuvosto on kansainvälinen, samoin kuin osa taustaselvitysten työryhmistä. Suomentaminen tai suomeksi kirjoittaminen olisi ollut ylimääräistä työtä, ja neuvoston resurssit ovat rajalliset. Silti uskon, että kielivalinta rajaa lukijakuntaa ja vähentää raportin vaikutusta.

Toinen pikkuinen valituksen aihe on raportin koko. Jokainen raportin teemoista ansaitsi tulla kunnolla käsitellyksi julkisessa keskustelussa. Kaikkien niiden julkaiseminen kerralla tekee raportista vaikeasti lähestyttävän. Julkiseen keskusteluun ei mahdu monta asiaa kerralla.

2. Lisäleikkauksia tulee

Julkisuudessa eniten huomiota ovat herättäneet neuvoston julkistalouteen liittyvät johtopäätökset. Neuvoston näkemys on, ettei hallitus tule saavuttamaan omia julkisen talouden tavoitteitaan tällä vaalikaudella. Budjettialijäämä tulee olemaan tavoitetta suurempi. ”Velaksi eläminen” tulee jatkumaan. Neuvosto toteaa, että kireää politiikkaa pitää jatkaa ja että uusia toimenpiteitä tarvitaan.

On siis aika selvää, että lisäleikkauksia tullaan ministerien päinvastaisista puheista huolimatta näkemään (HS 2017). Toinen vaihtoehto on hallituksen täydellinen perääntyminen tavoitteistaan.

3. Kilpailukyky sopimuksen vaikutukset

Erityishuomion kohteeksi julkisuudessa (Andersson 2017) on joutunut neuvoston näkemys kilpailukyky sopimuksen julkistaloudellisista vaikutuksista. Neuvosto arvioi mielenkiintoisiin taustalaskelmiin perustuen, että hallitus yliarvioi merkittävästi kilpailukyky sopimuksen työllisyysvaikutuksia (Huuskonen 2017).

Yliarvio johtuu hallituksen laskelmissa käytetystä liian suuresta työn kysyntäjousta. Jousto kertoo, kuinka paljon työn kysyntä lisääntyy, kun työvoimakustannukset alenevat. Keskustelu jouston suuruudesta on varsin tek-

nistä, mutta neuvosto osoittaa aika vedenpitävästi, että aikasarjalaskelmiin perustuvat joustot yliarvioivat kustannusten alentamisen työllisyysvaikutuksia. Valtiovarainministeriön ja siis hallituksen arviot perustuvat juuri näihin. Asiasta kiisteltiin jo edellisen raportin yhteydessä (Yläoutinen 2016).

Neuvosto ehdottaa tilalle yritys- ja yksilötilastoista arvioituja joustoja. Nämä ovat huomattavasti pienempiä kuin valtiovarainministeriön käyttämät. Tämän seurauksena neuvoston arvio kilpailukyky sopimuksen myönteisistä työllisyysvaikutuksista on valtiovarainministeriön arvioita huomattavasti pienempi.

Siksi kilpailukyky sopimusta korvaamaan tarkoitettut veronalennukset saattavat olla jopa suurempia kuin työllisyysvaikutuksista saadut tulonlisäykset ja menovähennykset. Sopimuksen vaikutus julkiseen talouteen saattaa siksi olla jopa negatiivinen. Koko kilpailukyky sopimusväntö oli siis julkisen talouden näkökulmasta yhtä tyhjän kanssa.

On kuitenkin tärkeää muistaa, että julkistalouden tasapaino ei ole politiikan onnistumisen ainoa ja tärkein mittari. Kun neuvosto siis sanoo, että sopimuksen vaikutus julkistalouteen on saattanut olla negatiivinen, se ei sano että sopimus ja veronalennukset olivat yhteiskunnallisesti haitallisia. Neuvosto vain toteaa, että riippumatta kilpailukyky sopimuksen yhteiskunnallisista hyödyistä, se oli valtion taloudelle kustannus, ei säästö.

Itse asiassa olisi ollut mielenkiintoista kuulla neuvostolta kriittistä keskustelua myös sen itse käyttämistä mikrotutkimuksiin perustuvista joustoista. Ilman selkeää teoreettista kehikkoa on ainakin minulle epäselvää, mitä nuo joustot tarkkaan ottaen kuvaavat. Ne eivät näyttäisi suoraan vastaavan mitään ilmeistä teoreettista suuretta.

Samoin on epäselvää, kuinka mikrotutkimuksista arvioituista joustoista johdetaan koko talouden tasapainokäyttäytymistä kuvaavia lukuja. On vaikea olla täysin varma, että niiden soveltaminen on yhtä suoraviivaista kuin neuvosto tuntuu olettavan. Kenties neuvosto tarttuu tähän mielenkiintoiseen kysymykseen tulevissa raporteissaan.

Oli miten oli, neuvoston mukaan kilpailukyky sopimus siis epäonnistui työllisyystavoitteessaan, koska palkkoja alennettiin liian vähän. Julkisessa keskustelussa tätä seikkaa ei juuri ole käsitelty. Oma näkemykseni on, että sopimus oli alun perinkin liian pientä näperystä ongelmien suuruuteen nähden. Se oli vain huono korvike todellisille uudistuksille.

4. Julkisen sektorin pitkä aikaväli

Neuvosto tarkastelee myös julkisen talouden pitkän aikavälin näkymiä. Se pohtii perusteellisesti esimerkiksi niin sanotun kestävyysvajeen arviointiin liittyviä kysymyksiä. Tarkastelut ovat mielenkiintoisia, ja on monella tavalla hyödyllistä pohtia julkistaloutta pitkällä aikavälillä myös kestävyysvajeen näkökulmasta.

Silti on tärkeää muistaa, etteivät julkisen sektorin koko ja tehtävät ole pitkällä aikavälillä finanssipoliittinen kysymys. Pitkällä aikavälillä ei ole kysymys menojen ja tulojen tasapainottamisesta, vaan siitä mitä julkisen sektorin halutaan tekevän ja mitä ei.

Tarvitaan periaatteellisia arvonpäättöksiä yhteiskunnallisista tavoitteista ja taloustieteellistä tutkimusta siitä, kuinka nuo tavoitteet on tarkoituksenmukaista saavuttaa.

Siksi pitkän aikavälin keskustelussa tärkeintä ei ole kestävyysvaje, joka pyrkii kuvaamaan sitä mitä tapahtuu 40 vuoden päästä, jos julkinen sektori pysyy nykyisenkaltaisena. Pal-

jon tärkeämpää on pohtia, millaisen julkisen sektorin haluamme 10, 20 tai 40 vuoden kuluttua. Tällaista keskustelua tarvitaan kipeästi Suomessa lisää.

Neuvoston raportti ei varmaankaan ole oikea ympäristö tälle keskustelulle, enkä vaadi neuvostoa osallistumaan siihen. Yritän vain asettaa kestävyysvajeajattelun sen oikeaan mitataavaan.

5. Kituliaan nousukauden kurjuus

Neuvoston raportista käy ilmi, että Suomi elää nousukautta. Tuotantokuilu pienenee, työllisyys paranee, vaikkakin hitaasti. Ongelma on se, että tämä on aika surkea nousukausi. Kasvu on viime vuonna ollut yhden prosentin luokkaa ja ensi vuodeksi ennustetaan vain vähän nopeampaa kasvua.

Yhden prosentin nousukaudella ei taideta kummoista juppikulttuurin kukoistusta nähdä.

Kituliaallakin nousukaudella on kuitenkin tietyt nousukauden ominaisuudet. Ensiksikin, nousukaudesta ei voi saada parempaa elvyttämällä. Elvytys ei toimi nousukaudella. Nousukaudella kasvua ei voida nopeuttaa eikä työllisyyttä parantaa julkisia menoja lisäämällä. Itse asiassa nousukaudella julkisia menoja täytyy pienentää ja säästää rahaa seuraavaa laskukautta varten.

Kaikki tämä pätee vaikka nousukausi olisi vaatimatonkin. Mitään oikotietä ei siis ole. Jos halutaan parempaa kasvua ja suurempaa työllisyyttä, on tehtävä rakenteellisia uudistuksia. On keksittävä jotain muuta kuin julkisen rahan heittäminen kaikkia ongelmia kohti.

6. Työmarkkinat

Neuvosto käsittelee raportissaan laajasti työmarkkinoita. Tuomio on aika tyyli. Neuvosto katsoo, etteivät suomalaiset työmarkkinat ole selvinneet hyvin ensimmäisestä yhteisvaluutan ajan koetelemuksesta.

Taustaselvityksistä useampi liittyy työmarkkinoihin. Jokaisen työmarkkina-asioista kiinnostuneen kannattaa lukea Böckermanin ym. (2017) katsaus työmarkkinasääntelyä koskevaan tutkimukseen. Katsauksessa kerrotaan perinpohjaisesti esimerkiksi viime vuosien minimipalkkalainsäädännön vaikutuksia koskeva akateemisesta keskustelusta.

Tuloksenahan on, että ainakin kohtuullisen pienen minimipalkan haitalliset työllisyysvaiikutukset ovat pieniä. Yksi vaihtoehto voisi (minun ehdotukseni, ei neuvoston!) olla yleissitovien työehtosopimusten korvaaminen lakisääteisellä minimipalkalla. Markkinatalouden ja minimipalkan yhdistelmä saattaisi kenties olla nykyistä surkeaa järjestelmää parempi. Ainakin se olisi demokraattisempi, kun työn minimiehdoista päätettäisiin eduskunnassa eikä järjestöissä.

Neuvosto ja taustaselvityksen tekijät pohtivat myös Suomen järjestelmän jäykkyyksiä ja työläinsäädännön kireyttä eri näkökulmista kiinnostavasti. Neuvosto esittää mielenkiintoisen kansainvälisen vertailun tehtyjen työntuntien määrästä. Suomi ei menesty vertailussa erityisen hyvin. Erityistä huomiota neuvosto kiinnittää kaikkein huonoimmin koulutettujen huonoon työllisyystilanteeseen.

Neuvoston työmarkkinajohtopäätökset ovat tyyliin tuomioon nähden lopulta varsin maltillisia. Neuvosto toteaa, että eri maiden ja järjestelmien vertailu on vaikeaa, ja siitä on hankala tehdä vahvoja johtopäätöksiä. On mahdotonta

tarkasti sanoa, miten työmarkkinoiden jäykkyydet vaikuttavat Suomen talouteen. Suomen alhaisen työllisyyden ja tehtyjen työtuntien kansainvälisesti pienen määrän syistä on vaikea sanoa mitään lopullista. Siksi uudistusten vaikutuksistaan on vaikea sanoa mitään tarkkaa.

Neuvosto ehdottaa hajautetumpaa ”pohjoismaista” päätöksentekoa ja kriisilausekkeiden käytön lisäämistä. Kovin tarkkoja toimenpide-ehdotuksia ei anneta.

Neuvosto katsoo, ettei vähimmäispalkkojen pienentäminen ole ihmelääke, mutta sitäkin pitäisi harkita ottaen huomioon kaikkein huonoimmin koulutettujen huonon työllisyystilanteen.

7. Työttömyysturvan kannustinvaikutukset

Raportin ehdottomiin helmiin kuuluu Kyyrän ym. (2017) työttömyysturvaa koskeva selvitys. Selvityksessä tiivistetään työttömyysturvan käyttäytymisvaikutuksia koskeva tutkimustieto Suomesta.

Tutkimusten perusteella työttömyysturvala on merkittäviä vaikutuksia ihmisten käyttäytymiseen, aivan kuten talousteoria ennustaa. Avokätisen työttömyysturvan kannattajat pyrkivät joskus julkisuudessa vähättelemään kannustimien merkitystä. Tutkimus kuitenkin osoittaa, että niin työttömyysturvan tasolla kuin kestolla on merkittäviä työllistymistä vähentäviä vaikutuksia.

Julkisuudessa huomiota on herättänyt lähinnä selvityksessä esiintyvä kuvio todennäköisyydestä poistua työttömyyskorvaukselta. Todennäköisyys hyppää merkittävästi juuri kun ansiosidonnainen työttömyysturva päättyy. Tutkimuksen tekijät itse eivät pidä kuviota

kovin merkittävänä. He luettelevat suuren joukon kiinnostavia muita tutkimustuloksia työttömyysturvan vaikutuksista. Niin työttömyysturvan tasolla kuin kestollakin on selviä vaikutuksia työllistymiseen.

Neuvosto toteaa, että ansiosidonnaisen työttömyysturvan keston lyhentäminen todennäköisesti lyhentää myös työttömyysjaksojen pituutta. Taustalaskelmien perusteella työllisyysvaikutus voi olla jopa hallituksen arviota suurempi.

8. Pakolaiskriisi ja maahanmuutto

Hangartnerin ja Sarvimäen (2017) pakolaiskriisiä käsittelevä taustaselvitys on myös suositeltavaa luettavaa kaikille.

Selvitykseen sisältyy katsaus siirtolaisuuden ja pakolaisuuden vaikutuksista kohdemaihin koskevaan tutkimukseen. Parhaan tutkimustiedon mukaan pakolaisten vaikutukset kohdemaan palkkatasoon ja työllisyyteen ovat pieniä tai jopa positiivisia. Tämä on tutkijayhteisössä yleisesti tunnettua, mutta ei kenties yhteiskunnassa laajemmin. Suomalaista maahanmuutto-keskustelua ei tutkimus juuri valaise.

Myös kotouttamistoimien, turvapaikkaprosessin keston ja kielitaidon vaikutuksia koskevat tutkimustulokset ovat todella kiinnostavia.

Neuvoston johtopäätös on, että siirtolaisuuden julkistaloudelliset vaikutukset riippuvat keskeisesti siitä, kuinka hyvin kotouttaminen työmarkkinoille onnistuu. Neuvosto katsoo, että kotouttamistoimilla ja nopealla pääsyllä työmarkkinoille on tässä keskeinen merkitys.

Jäin kaipaamaan neuvoston arviota työmarkkinoiden huonon toiminnan vaikutuksesta maahanmuuttajien työllistymiseen. Työmarkkinoiden ja sosiaaliturvan uudistukset

vaikuttaisivat toki myös maahanmuuttajien työllistymiseen.

Neuvosto ei myöskään pohdi, missä määrin maahanmuuttajien oma hyvinvointi pitäisi ottaa huomioon maahanmuuttopolitiikan tavoitteissa. Tämä vaikuttaa tietenkin talouspolitiikan kustannusten ja hyötyjen arviointiin merkittävästi. Nyt arvioinnin näkökulma on vahvasti nykyisten suomalaisten.

Työperäistä maahanmuuttoa olisi myös hyvä käsitellä myöhemmin neuvoston raporteissa.

9. Perustulo

Neuvosto ottaa kantaa myös perustulokokeiluun. Sen näkemyksenä on, että kokeilut ovat hyviä, mutta perustulo ei ole. Neuvoston perusteluna on, että talusteorian mukaan optimaalinen työttömyysvakuutus sisältää muitakin kuin rahallisia kannusteita, siis pakkoa ja valvontaa. Samoin neuvosto toteaa, että perustulo vaatii varsin korkean veroasteen verrattuna tarveharkintaiseen työttömyysvakuutukseen.

Perustulo olisi ansainnut syvällisemmän analyysin. Vaikka neuvosto olisi oikeassa siinä, että perustulo on taloustieteen näkökulmasta huono, sitä koskeva yhteiskunnallinen mielenkiinto on suurta. Taloustieteen näkökulmaa perustuloon käsitellään sitäkin raportissa aika niukasti.

Perustulon sivuuttaminen epäoptimaalisena työttömyysvakuutuksena ei kerta kaikkiaan tee oikeutta sille. Perustulon kannattajat tavoittelevat sillä paljon laajempia yhteiskunnallisia tavoitteita kuin työttömyysturvan optimointia. Tämä ei toki tarkoita, että perustulo olisi järkevää politiikkaa. Mutta se tarkoittaa, että perustuloa ei voida sivuuttaa pelkästään vetoamalla sen ominaisuuksiin työttömyysturvana.

Keskustelua optimaalisesta työttömyysturvasta rajoittaa myös se, ettei neuvosto tai kukaan muukaan tiedä millainen se on. Nykyinen järjestelmä ei ainakaan ole optimaalinen, siitä tuskin kukaan on eri mieltä. Poliittisessa päätöksenteossa perustuloa täytyy kuitenkin verrata sellaisiin järjestelmiin, joita on tarjolla, ei teoreettiseen, mutta tuntemattomaan optimiin.

Jään siis odottamaan neuvostolta sellaista perustulokantaa, joka olisi yhtä perusteellisesti pohdittu kuin muut sen esittämät näkemykset.

10. Maltillisuus ja konsensus

Syy neuvoston ehdotusten maltillisuuteen niin työmarkkinoiden, työttömyysturvan kuin muidenkin uudistusten kohdalla on neuvoston omaksuma empiirinen asenne. Se haluaa perustaa johtopäätöksensä empiiriseen tutkimustietoon, mieluiten sellaiseen, joka on peräisin syy-yhteyksien havaitsemisen mahdollistavista tutkimusasetelmista (Angrist ja Pischke 2010). Tämä on täysin järkevä ja perusteltu asenne neuvoston toimeksiannon huomioonottaen.

Syy-yhteystudkimuksissa joudutaan kuitenkin useimmiten tarkastelemaan varsin pienien muutosten vaikutuksia kiinnostuksen kohteeseen, vaikkapa työllisyyteen. Tutkimuksista on myös vaikea johtaa arvioita koko talouden tasolle eli niin sanotun yleisen tasapainon vaikutuksia.

Suurten uudistusten koko taloutta koskevien vaikutusten arviointi ei siis onnistu nojautumalla pelkästään tällaisiin tutkimuksiin. Siihen tarvitaan talousteoriaa. Teoreettisiin tarkasteluihin taas väistämättä liittyy oletuksia ihmisten käyttäytymisestä ja muista asioista. Tarkkojen kvantitatiivisten arvioiden esittäminen vaikutuksista on paljon vaikeampaa ja epävarmuus suurempaa, samoin tutkijoiden väliset näkemuserot.

Neuvosto ei katso tehtäväkseen astua tälle riskipitoiselle alueelle, vaan pitää tehtävänään tieteellisen konsensuksen hakemista. Kuitenkin jos halutaan tehdä merkittäviä uudistuksia työmarkkinoilla tai taloudessa ylipäänsä, neuvoston valitsema asenne ei riitä. On nojauttava teoriaan, on tehtävä oletuksia ja on otettava riskejä. Isoja uudistuksia ei koskaan voida tehdä pelkästään pieniä uudistuksia koskevien empiiristen tulosten perusteella.

On mahdotonta esimerkiksi sanoa täydellisesti, miten työmarkkinoiden merkittävä vapauttaminen tai työttömyysturvan perusteellinen uudistaminen vaikuttaisivat. Se ei kuitenkaan voi olla syy jättää järkeviä uudistuksia tekemättä.

En siis yritä vähätellä neuvoston saavutuksia vaan tuoda esille toimeksiannon sille asetamat rajoitteet.

11. Lopuksi

Neuvoston raportti ansaitsee tulla luetuksi laajalti. Se tarjoaa hyvän perustan lähiaikojen talouspoliittiselle keskustelulle. Raportti perustuu parhaaseen kansainväliseen tutkimukseen ja perusteellisiin tieteellisiin taustaselvityksiin.

Neuvoston tarkoitus on arvioida politiikkaa taloustieteellisen konsensuksen näkökulmasta. Siksi se välttää ottamasta kantaa esimerkiksi suuriin, kiistanalaisiin työmarkkina- tai muihin uudistuksiin. Se ei voi ottaa kantaa myöskään julkisen sektorin tehtäviin pitkällä aikavälillä. Tämä ei toki ole mikään puute, vaan luontainen rajoite neuvoston tapaiselle toimijalle.

Raportin julkaiseminen laajemmin suomenkielisenä olisi järkevää resurssien käyttöä. Näin neuvoston tärkeät viestit leviäisivät laajemmalle yhteiskunnassa. Raportin julkaisemista osissa kannattaisi myös harkita.

Kirjallisuus

- Andersson, L. (2017), ”Varoitimme jo syksyllä kilpailukyky sopimuksen katteettomista lupauksista”, Blogikirjoitus, <http://liandersson.fi/varoitimme-jo-syksylla-kilpailukyky-sopimuksen-katteettomista-lupauksista/> (viitattu 6.2.2017).
- Angrist, J.D. ja Pischke, J-S. (2010), ”The Credibility Revolution in Empirical Economics: How Better Research Design Is Taking the Con out of Econometrics”, *American Economic Review* 24: 3–30.
- Böckerman, P., Kosonen, T., Maczulskij, T. ja Keränen, H. (2017), ”Job Market (In)flexibility”, Taustaselvitys arviointineuvoston raporttia varten, Labour Institute of Economic Research, Reports 34.
- Hangartner D. ja Sarvimäki, M. (2017), ”Dealing with the Refugee Crisis: Policy Lessons from Economics and Political Science”, Taustaselvitys arviointineuvoston raporttia varten.
- Helsingin Sanomat (2017), ”Keskustan ja kokoomuksen vaaliristeilyllä kaukuivat karaoke ja kuntavaaliteemat”, Helsingin Sanomat 5.2.2017.
- Herala, J., Karhinen, S., Orenius, S., Simonen, J. ja Svento, R. (2017), ”Luova tuho – tie eteenpäin: Oulu äkillisen rakennemuutoksen alueena”, Taustaselvitys arviointineuvoston raporttia varten.
- Huuskonen, J. (2016), ”Considering Potential Bias in Macro-estimates of the Elasticity of Labour Demand”, Taustaselvitys arviointineuvoston raporttia varten.
- Kyyrä, T., Pesola, H. ja Rissanen, A. (2017), ”Unemployment Insurance in Finland: A Review of Recent Changes and Empirical Evidence on Behavioral Responses”, Taustaselvitys arviointineuvoston raporttia varten.
- Nivala, A. (2017), ”Effects of subsidizing the first employee – Empirical evidence from Finland”, Taustaselvitys arviointineuvoston raporttia varten.
- Uusitalo, R. (2016), ”Riihimäki, Suomen Chicago”, Akateeminen talousblogi, <http://blog.hse-econ.fi/?p=7190> (viitattu 6.2.2017).
- Talouspolitiikan arviointineuvosto (2017), *Council Report 2016*, Talouspolitiikan arviointineuvoston raportti.
- Vainionmäki, J. (2016), ”The development of wage dispersion and wage rigidity in Finland”, Taustaselvitys arviointineuvoston raporttia varten.
- Yle (2017), ”Ministeri Lintilä: Työllisyyden parantamiseksi tulossa ‘voimakkaita toimia’”, <http://yle.fi/uutiset/3-9408489> (viitattu 6.2.2017).
- Yläoutinen, S. (2016), ”Näkökohtia talouspolitiikan arviointineuvoston raportista”, *Kansantaloudellinen aikakauskirja* 112: 70–77.